

[Aksel Møller.]

talingsmidler fra omsætningen, og det skulle da være hævet over enhver tvivl, at over dette overskud kan der ikke disponeres ved nye beslutninger om udgifter i løbet af året. Erklæringen om, at der ikke vil blive afholdt nogen udgift, uden at tilsvarende dækning er anvist, opfatter jeg da som et tilsagn om, at denne dækning ikke kan anvises af allerede løbende indtægter. Sådan skal man vel også forstå forligspartiernes beslutning om, at der månedlig fra 1. oktober hensættes 20 mill. kr. på en særlig konto i nationalbanken. Der ligger vel heri et vist ønske om at binde det forventede statsoverskud, men mit parti anser ikke denne form for binding for at være heldigt valgt. De penge, der her er tale om, er ikke udtryk for nogen velstand, som kan sættes hen til senere brug. De er udtryk for, at købekraften i dette år er for stor i forhold til den mængde varer, vi kan stille til rådighed for befolkningen uden at komme i valutavanskeligheder. At hensætte dem til senere anvendelse er da blot at give befolkningen forhåbninger om, at det forbrug, den ikke har råd til i år, kan den reservere sig midlerne til til senere anvendelse. En sådan forhåbning er det farligt at nære. Det eneste, som virkelig kunne kaldes betryggende, ville være at afskrive dette beløb på statens reguleringskonto i nationalbanken. Kun derved kommer den falske velstand ud af verden een gang for alle, og kun derved skabes der sikkerhed for, at de ofre, som nu må bæres for at rette valutabalancen op, ikke senere giver anledning til en uforsigtig udgiftspolitik, som gør ofrene forgæves.

Vi er enige med den høje regering i, at i den udstrækning, opsparingen forøges, vil Danmarks valutamæssige situation forbedres. Den vigtigste vej hertil må være at animere den enkelte borger til at spare op. Dette synspunkt har vi ofte fremhævet uden at kunne vinde socialdemokratisk forståelse for det. Så meget mere opmuntrende er det da i den nuværende situation at have set vor tankegang blive imødekommet i princippet. Den vedtagne lov om præmiering af opsparing er et skridt i den rigtige retning, men det er unægtelig et nølende skridt, og det nytter efter min opfattelse ikke at vente sig større resultater af denne lov med hensyn til at opmuntre spare-

lysten, når dette synspunkt ikke præger vor almindelige skattelovgivning. Det forslag til en skattereform, som den højtærede finansminister fremsatte i sidste folketingsår, og som altså vil blive genfremsat i år, er i alt fald på et afgørende område fjendtligt indstillet overfor opsparingen og i virkeligheden også på en række andre områder. Jeg forstår nemlig, at finansministeren har til hensigt at fremsætte sit forslag i samme skikkelse som i fjor. Forslaget om skattefradragets bortfald synes altså at ville blive fastholdt. Jeg beklager meget, at dette vil ske. Det er naturligvis altid en indbydelse til forståelse af, hvad der rører sig i den højtærede finansministers hjerne, når han vil fastholde dette forslag, at det nu vil blive ledsaget af beregninger angående virkningerne af en fastholdelse af skattefradraget.

Den højtærede statsminister har bedyret os sin vilje til samarbejde. Vi er villige til at tage stilling til den høje regerings forslag, efterhånden som de fremsættes. Vort syn på regeringens utilstrækkelighed til at lede landets valutapolitik vil ikke hindre os i en indgående og realitetsbetonet forhandling med den høje regering om øvrige lovgivningsforanstaltninger, men hvis der ligger alvor bag statsministerens appel til samarbejdsviljen, hvis det ikke bare er sådan, som de ræve snakker for de gæs, må borgerne have lov til at sige, at så må også de lovforslag, den høje regering fremsætter, bære præg af denne samarbejdsvilje. Påny at stille forslag om skattefradragets bortfald er det modsatte af at give udtryk for samarbejdsvilje. Regeringen ved dog, hvor omfattende modstanden er mod denne bestemmelse, som man nu vil foreslå igen, og den høje regering kan udmærket vel, hvis den ikke tager hensyn hertil, komme til at udsætte sig selv for fornyede politiske vanskeligheder.

Jeg har lagt mærke til, at den højtærede statsminister bebudede, at forslag om ændringer i toldloven skal fremsættes for toldkommissionen. Jeg kvitterer for denne udtalelse. Det konservative folkeparti har ofte beklaget, at det ikke har været muligt at få de vestlige landes toldsatser bragt i nøjere overensstemmelse med kravene om en liberal handel landene imellem. De forhåbninger, vi havde næret om, at der med libera-